

תני לי להסתכל עלייך שוב

עדנה שמש

מופלא כל כך לקולות של בני אדם. משכתי באפי. קבענו שאבוא אליו לקליניקה עוד באותו השבוע, ביום שלישי, בשעה שתיים עשרה בצהריים. כשאמרתי לו שאני באה מחוץ לעיר, הוא תהה, בקול אמפתי עוד יותר מקודם, איך הגעתי דווקא אליו, והאם לא יקשה עלי להגיע לירושלים פעם בשבוע. אחר כך, מבלי שנתבקש, הוא החל להסביר לי בסבלנות ובאריכות איך מגיעים לקליניקה שלו מהתחנה המרכזית, כי הקליניקה נמצאת ברחוב קטן ולא מוכר. הוא נתן לי את שם הרחוב ומספר הבית, למרות שלא היה לי כל צורך בהסבריו, אני הרי מכירה את ירושלים כאת כף ידו. אז ברחוב כך-וכך תפני שמאלה, הסביר, יש שם חומת אבן גדולה, תמשיכי ישר לאורכה עד שתגיעי לסמטה קטנה, סמטת רחל שמה, שם תרדי במדרגות שמאלה לרחוב במפלס נמוך יותר וברחוב זה-וזה תפני שוב שמאלה - כשצייר לי כך את מפת הדרך אליו, החלקתי מן המיטה בגב מתעקל, כמו שעון בצירור של דאלי, אל שטיח הצמר האפגאני שלי, הארוג בצבעים עזים. שיכלתי את רגלי, הצמדתי את השפופרת לאוזן, כלואה בין הכתף והראש, מניחה לשארית דיבורו להתפרק מן המילים להברות, להתערבל אל אוזני כמו מים שמבעבעים מעבר לזכוכית של אקווריום, הופכים לצלילים טהורים שאין לחפש בהם משמעות. הלו, שמעתי אותו אומר ומשהו בהול השררב לקולו. את מבינה איך להגיע? הלו, את עדיין שם? כן, כן, נחפזתי לענות. אני מבינה, לבסוף הודיתי לו ונפרדנו לשלום ואני הנחתי את השפופרת בערסלה בעדינות ובאי-רצון. שעה ארוכה הוספתי לשבת על השטיח כעל אי צבעוני מוקף מים רוחשים, מלטפת בידי את הצמר הרך כאילו היה גבה של חיות-בית שיש לפייס, נודדת במחשבותי אחורה בזמן, נשאבת אל הוויה שלא נותר ממנה בעולם הפיזי דבר זולת כמה עשרות תצלומי צבע שגוניהם דהו והסגילו עם השנים, ותעודת תואר ראשון בפילוסופיה ובספרות עברית, שכבר אינני מתהדרת בו כל כך.

האוטובוס נהם בעלייה. החייל העיף שישב לצדי ניקר בראשו כנחליאלי עד שנרדם ממש ושקע בשינה מעוררת קנאה, בפה פעור ובראש שמוט לאחור. הבטתי דרך הזוגית באורנים ובברושים הנוסעים במהירות במוֹרְדוֹת הגבעות המתקמרות במעלה הדרך, מתחרים במהירות האוטובוס, נדמים כמובלים בבהילות על מסילה סמויה של מצלמת קולנוע, הלאה, הלאה, אל יעד לא ידוע. האכזבה שחשתי כי אלאור לא הכיר את קולי בטלפון עוד בטשה בתוכי כשור גדור. מצד שני, כמה מילים כבר הספקתי להגיד? 'כן', 'לא', 'תודה' - גם לא טרחתי לתת לו איזה רמז, משהו שהיה משנה מיד את נימת קולו היבש והמעשי. למשל (כמה פשוט), יכולתי להפשיל את ראשי לאחור ולפרוץ בצחוק קצר. אלאור תמיד אמר שהצחוק קל יותר לזיהוי מטביעת אצבעות.

בדיוק כשהאוטובוס קרטע מעט, והחייל הישן שמט את ראשו אל כתפי, צץ בלבי, לא-קרוא, גם איזה רגש אשם: אולי זה לא הוגן לנקוט עמדת יתרון כזאת על אלאור? הזוּתִי בעדינות את ראשו של החייל מכתפי והוא נחבט בזוגית החלון. למרבה המזל החייל לא התעורר. הרי כשאפגוש את אלאור אוכל אני לעטות על פני מסכה, איזו מסכה שארצה, והוא לא יבחין בה ולא יכיר אותי. אני יכולה להסתתר מאחורי שם בדוי, אני יכולה לשקר לו שקרים והוא יאמין. הוא יהיה חשוף למבטי החוקרים יותר משאהיה אני חשופה להתבוננות שלו. פתאום נבהלתי אפילו יותר מהסיפור הזה שאני רוקחת, ורעיון

אוטובוס, בערך באמצע הדרך לירושלים, הספקות החלו להכות בי שורשים והשכנוע הפנימי שלי נסדק סדקים נוספים. דווקא עכשיו, כשכבר הייתי בדרך לשם, ואחרי שכבר התייסרתי די בכך-ולא, לנסוע-או-לא-לנסוע, אבד לי הביטחון בעצמי. מה אעשה אם הוא יזהה את קולי כבר בהתחלה? מה אעשה אם לא? ומה אם הוא יראה בכל זה בדיחה תפלה? היכן אקבור אז את המבוכה? אבל הפיתוי גדול מדי. הסקרנות והגעגועים הסמויים שכבר נבטו בי, לא רק אליו, אלא גם לפרק-החיים ההוא, העליו ונטול-הכבלים, החתום זה מכבר, החמירו את קרקעית בטני. הייתי חייבת לנסוע, ובאמת, טפספתי אל תוכי, מה כבר יכול לקרות. בהתחלה, כשהרעיון שצץ במוחי החל קורם עור וגידים, נעורה בי שמחה פרועה. כשנרגעתי, היססתי. פעמיים חייגתי למספר הטלפון שלו ופעמיים הנחתי את השפופרת על כנה מיד כשהורמה בעבר השני. לבסוף, כשהרעדה הפנימית גברה על המבוכה, חייגתי שוב. מיד ענו. ביקשתי לדבר עם מר נתיב והוא ענה בקול הגרוס שלו שאין לטעות בו: מדבר. אז אין לו מזכירה. משַעֵנָה, התפרקו בפי המילים שהכנתי מראש להברות אקראיות. הרגשתי איך הן נופלות, בניגוד גמור למתוכנן, ברשת שטווייתי אני. אלאור אמר הלו, הלו, את עדיין שם? כחכחתי בגרון ובלעתי את רוקי כאילו היה גוש גדול. לרגע חששתי שהוא שומע את הלמות לבי. לאלאור, יש, כידוע, שמיעה יוצאת דופן.

איך אני יוכל לעזור לך? שאל בנימוס והושיט לי בקולו חבל הצלה. לקבוע איתי פגישה, עניתי, זאת אומרת, לקבוע לי פגישה איתך, תיקנתי, למרות שלכאורה, צירופי המילים כיוונו לאותו הדבר. הוא ביקש לדעת אם אבוא אליו באופן פרטי או דרך קופת-החולים והיו עוד פרטים קטנים, שוליים, שהוא התעקש לברר בטלפון. הוא דיבר במתינות, בסבלנות, כאדם מיושב בדעתו, תכונות מבלבלות שאינן מציירות את קווי המתאר של אלאור שוקק החיים והמרדן שאני מכירה. ואכן, עלה בי רוגז פתאומי: מן הרגע הראשון שנאתי את טון הדיבור שלו השקול, המקצועי והמנומס, כשאצלי חתולים נשכו בתנוכי האוזניים. ובעיקר - לא היה בקולו ולו רמז שהוא יודע עם מי הוא מדבר. למרות שעבר זמן רב, איך יכול להיות שאותי, את הקול שלי, הוא אינו מזהה, אלאור - זה שיש לו זיכרון מקוטלג

שלי ברחוב, שכן זו לא קיימה את ההבטחה הפואטית של ירושלים, בכל פעם שאני עולה אליה, לאוויר הרים צלול כיון. האוויר היה חם ודחוס, מעורב באדי דלק ופיה מן המכוניות, הבל כמעט מְשִׁיש שאפף אותי מכל עבר. ירדתי במורד הרחוב בצעדים נמרצים, נמלטת מן המועקה שהתרבצה על גופי, אל התחנה המוצלת של קו 9. עד שהגיע האוטובוס חלפו דקות ארוכות ובשערוני כבר נשזרו ריחות הרחוב.

את קליניקה שלו ברחביה מצאתי בקלות הצפויה. הסברו לא היה מדויק. הוא טעה ברחוב אחד שלם, ובכל זאת הגעתי אל בית מספר 26 בזמן. היה זה בית אבן ישן וחינני. גרם מדרגות חימוני עם מעקה ברזל יפהפה עשוי סבכה מפותלת של פרחי מתכת מפורזלים, הוביל אל הקומה השנייה שלו. עליתי במדרגות האבן באטיות עד שמצאתי עצמי עומדת מול דלת עץ רחבה, לצדו של עציץ חמר כרסנני שהשתרג ממנו שיח יסמין סבוך ענפים. הפרחים הלבנים דמויי הכוכב הדיפו לעברי את ניחוחם המתקק ואחיהם הנבולים היו פזורים בנדיבות למרגלות

העציץ. על הדלת נתלה כמעט במהופך שלט עז צבעים מקרמיקה ארמנית שנשא על בורג אחד רופף את שמו ותוארו. קראתי אותם בראש מוטה הצדה והעברתי שתי אצבעות על אותיות שמו. עכשיו תצלצלי בפעמון, לחש בי קול.

ראיתי אותו בפעם הראשונה בקמפוס בגבעת רם, פוסע בשביל מכיוון המעונות לספרייה הלאומית. הבטתי בפניו המסוגפות שנדמו מרוכזות בנקודה מרוחקת, ועל אף שמיקדתי בו את עיני בסקרנות ובעניין גלויים כשעבר לידי, הוא לא הביט לעברי. טיפוס, חשבתי. אחרי שחלף על פני, שקוע בעצמו במידה שעוררה בי עניין גובר, הסתובבתי והסתכלתי בגבו ההולך וקטן עד שנבלע בדלת הזכוכית. כמה ימים אחר כך ראיתי אותו שוב במזנה, בתור לקופה. שנת הלימודים הראשונה שלי עמדה להתחיל. לקחתי דו-חוגי, פילוסופיה וספרות עברית, והייתי כולי מרץ וציפייה. ירושלים הצטמררה מהקור הצורב של ראשית הסתיו והעצים הגבוהים ועקומי הגזע שמול בניין הגיאולוגיה החלו להשיל את עליהם ולסחררם כל הדרך מטה אל מגרש החנייה. הקמפוס החדש בהר הצופים הלך ונבנה אז, אבל החוגים למדעי הרוח והחברה עוד היו בגבעת רם. התאהבתי בקמפוס הפורה כבר בשיטוט הראשון: במרחביו הגדולים והמדוּשאים ובפסלים הפזורים בהם בנדיבות, בשררות הברושים האינוסופיות שלו ובגינותיו המטופחות. בנייני מייזר ווולפסון, בהם הייתי עתידה ללמוד, היו בטווח הליכה קצרה מהמעונות והמזנה היתה במרחק של כעשרים פסיעות מהחדר שלי, על שביל האספלט. החדר שקיבלתי היה צר מידות ובנוי כמסדרון והתרחב רק מעט בכיוון החלון, ובכל זאת שמחת בו. גם התמזל מזלי, לפחות באופן זמני, ולא כפו עלי שותפה לחדר. השתלטי על כל מדפי הארון המקרטע, נעצתי בקירות ציורים ורישומים שלי, ואת מערכת השעות הטרייה תליתי מעל המכתבה שממגירותיה עלו ריחות עובש ויושן. חיכיתי בקוצר רוח ששנת

הנסיעה נראה לי נוהל מתמיד. הכל קרה מזמן, עברו כמעט עשרים שנה, שבתי ודשתי בפגישה המשמשת ובאה. כמוני, גם אלמור נמצא כבר במקום אחר לגמרי של חייו. אולי אין לו עניין לעשות קפיצות זמן לא מתוכננות כדי להתענג על זיכרונות אבודים? נעתי על מושב האוטובוס באי נוחות. האמת, אם כן, נעוצה רק באותו געגוע דוקר לפני הנערה שלי ולגופי בן העשרים ושתיים שלוטפו, והחלקו, ומוללו, ונצרכו, פעם אחר פעם בשתי ידיו החוקרות, באצבעותיו המרפרפות, פניו המרוכזות להפליא מופנות מעלה בעיניים עצומות, פנים וגוף בני עשרים ושתיים שאבדו לי עם השנים מן המראה. ותהייה אחרונה: האם הסקרנות והגעגועים הם סיבה מספקת לנסיעה הזאת? האמנם יש לה הצדקה רק בגלל שנתקלתי בשמו בתחתית של מאמר בעיתון מקצועי ונפרץ בי בפראות איזה סכר מעל קורות ימים נידחים?

בכניסה לירושלים, על יד גינות סחרוב, השתרך האוטובוס בקצה זנבו של פקק

תנועה ארוך, עד שעצר לגמרי במעלה הדרך הנפתלת. שתיתי מבקבוק המים המינרלים. ואדי מי נפתות העמיק לשמאלי מבעד לזוגית הכהה, מרובב סלעי גיר וצהוב מיובש. המכוניות הזוחלות לאטן בטור, בכביש המתעקל, פגוש אל פגוש, נדמו כחרוזים צבעוניים מושחלים על שרשרת, תנועותיה של האחת קשורה קשר הדוק לתנועתה של האחרת. ההתנהלות האטית סיפקה לי הזדמנות אחרונה למעשה-היחלצות, לרקחת נסיגה חפוזה בשער העיר ו-**No harm done!** אבל השד כבר התדפק על דפנות הבקבוק כמו משוגע. נתתי לו לצאת.

אז ככה: אשב מולו בקליניקה ברגליים משוכלות, אספר לו קצת על הפחדים העמומים שאני גוררת איתי כל יום במורד המדרגות של חיי כמו פו הדוב הפרטי שלי, ואם יישאר זמן אספר לו קצת על הבעיות הלא פתורות שיש לי עם אמי, מה שלא יהיה שקר של ממש, ובחמישים וכמה הדקות האלה, היקרות מפז, יהיה משוך על שפתי אותו החיוך שאין לדעת אם הוא הזמנה לצחוק או לבכי.

גם פקקי תנועה ארוכים סופם להתקצר ואחר כך להתאדות מול הרמזורים. בעיקול הדרך לחץ נהג האוטובוס על דוושת הגז והמנוע נהם כמה נהמות של תרעומת בטרם הגיע לתחנה ודמם. אך נפתחו הדלתות, והחייל התעורר ונעמד על רגליו בהכרה מלאה, כמי שמתורגל בפקירות עיניים פתאומיות ובגירוש, ללא כל קושי, של קורי השינה מהן. קמתי גם אני, אוחות בבקבוק המים הריק. התחלתי להתקדם במעבר הצר לכיוון דלת היציאה, נדחפת על-כורחי בחלציו של זה שעמד מאחורי. ירדתי מן האוטובוס בתחושת מיאוס.

עיני סנוורו מיד מאור הצהריים החזק. חיטוט קצר במעמקי תיק העור שלכתפי העלה את משקפי השמש הכהים שלי המקנים לפני איזו ארשת אטומה ומנברת, לא לגמרי בלתי נעימה, מחיצה ביני ובין העולם, ביני ובין האור הבוהק, ואני מיהרתי להתחמש בהם. חשתי הקלה. במקביל, נמלאתי אכזבה עם שאיפת האוויר הראשונה

הלימודים תחל. בימים המעטים שעוד נותרו, הלכתי לאקדמון וקניתי ספרי לימוד וקלסרים, עטים צבעוניים ומחברות ספירלה, והוספתי להפוך את ירושלים ואת החדר הקטן שלי לביתי החדש: נסעתי לעיר העתיקה, נכנסתי לעומקם של כוכי הממכר הקטנים והטחובים, קניתי לי גלבייה שחורה, רקומה בחזיתה בצבעי סגול וכחול, לאחר משא-ומתן ארוך עם מוכר זקן וחייכן, קניתי אשכול פעמוני נחושת זהובה קשורים בחוט מסולסל ובעלי צליל ענוג במיוחד, קניתי גם כיסוי מיטה מבר צבעוני שריחו עז ושלווה כדורי וזכוכית חברון שקופה, ירוק וכחול. השמלה, כיסוי המיטה וכדורי הזכוכית צבעו את חדרי בצבעים עזים. פעמוני הנחושת דנדנו בנחת על משקוף החלון. בכל זאת חשתי שמהו עוד חסר בחדרי. נסעתי לשכונת קטמון ולאחר חיטוט קצר בחנות חשוכה וקרירה שבתי לחדרי עם שני עציצי חומר שטוחים כסירי בישול. בעציץ אחד שתלתי ירקה שעליה רצועים בירוק וכצהוב ובשני כמה גבעולי יהודי נודד שקטפתי מאחת הגינות למטה והשרשתי במים במשך שבוע. הנחתי את העציצים על אדן החלון שלי שפנה לבניין שירותי הבריאות וספרתי את הימים. החדרים האחרים היו עדיין ריקים ברובם. ימים הלכו וימים באו. חיפשתי את מקומי, חסרתי פנים מוכרות. שתיים-שלוש הסטודנטיות שכבר אכלסו את הבניין וגרו בקומה התחתונה היו מכוונסות בעצמן, כמוני. למזלי, ממש מול חלוני, קרקש הרוח כל היום בעץ חרובים זקן שצמרתו הכהה הציצה בלי בושה לתוך חדרי. אחיו התאום צמח לא הרחק ממנו. התאהבתי בשניהם כאחד. בכל זאת חשתי בעוצמת הבדידות החדשה שצמחה בי בצד אי-שקט לא מוכר שהכביר עלי בכל עוזו הסתיו הירושלמי המתקדר. אז, ובכל השנים שיבואו אחר כך.

בכך, עמדתי בתור לקופה במנוזה. ריח חזק של מקום לא מאוורר, כלול בריחות של בשר מטוגן ובצל עמד באוויר. הבחנתי בבחור ההוא עם העיניים הכהות והפנים המסוגפות עומד לא הרחק ממני, לפני. טבחית חייכנית בסינר מוכתם אמרה לו שלום אלאור, לשם לך כרגיל? ומבלי לחכות לתשובה היא שמה לו בצלחת פרוסה עבה של שניצל שחום, שתי כפות גדושות תפוחי אדמה מרוסקים עם בצל מטוגן שהיא השטיחה בזריוות, לצדם ערמה גם מנת שעועית צהובה מעלה אדים. היא הוסיפה לו לצלחת עוד כף פירה. בגלל שאני אוהבת אותך, נשמה, אמרה לו בקול רם, הוספתי לך כף פירה, הבא בתור! הוא אמר לה תודה ועוד משהו שלא שמעתי והיא צחקה מעונג. הוא התקדם בתור מבלי להביט לעברה, מחליק את המגש הכתום לאורך המסילה כל הדרך לקופה. שוב מצאתי עצמי מביטה בגבו. אלאור, היא קראה לו, איזה שם מעניין. אבל תהיתי איך יש לבחור יפה כזה עם שם כל כך יוצא דופן טעם רע כזה בבגדים. חולצת הפלאנל המשובצת חום וצהוב שלבש היתה דהויה ומקומטת, גדולה לפחות בשתי מידות ממידתו והדגישה את רוונו. מן השוליים המקופלים של מכנסיו הציצו שתי כפות רגליים יחפות ומלוכלכות למדי, כאילו היה דייג ולא סטודנט וכאילו לא היה סתיו בירושלים. עד ששילמתי לקופאי ויצאתי מן התור כבר היה הבחור היפה ששמו אלאור ישוב לשולחן שעל יד קיר הזכוכית עם חבורה רועשת של חמישה-שישה סטודנטים. הם זרקו לחלל האוויר בדיחות בשרשרת וצחקו מהן בפה מלא. ניכר בהם שלא היו סטודנטים שנה אלף וכי חלקו חדרים משותפים ונפגשו לאכול יחד מידי יום ביומו. אלאור אכל וצחק איתם, אך משהו בתנועותיו ובהבעת פניו היה קשוב מאוד לעצמו ולא להם.

צלצלתי בפעמון. מבפנים נשמע קול חריקה של כיסא מוסט לאחור. הדלת נפתחה ואלאור מושיט את ידו קדימה. לחיצתו חמה ורפה כאחד. אני סוקרת את פניו במהירות, כמבקשת לפענח במבט יחיד מפה אילמת שלמה שקוויה חבויים בקמטי הפנים שמולי, אלה ששכחתי על קיומם ואלה שהוסיפו לו השנים. בבקשה תיכנס, אומר אלאור, מפנה אלי את גבו המוכר ומוביל אותי בכסתה לחדר פנימי, אפלולי, עובר לפני דרך חדר כניסה קטן שניצבים בו כורסה אחת מסוגפת וקולב עץ ארוך לתליית מעילים, כמו בתפאורה מינימליסטית של הצגת תיאטרון. לבי מתפרע בתוך החולצה בלי בושה. אני מעבירה את עיני על אחורי גופו כמו במצלמה ממוקדת, מן הראש עטור השיער השחור שלא זורקה בו שיבה, דרך עורפו ושכמותיו הכלואות בחולצה הכחלחלה, התחובה כיאות בתוך מכנסי ג'ינס בהירים ועד נעלי ההתעמלות השחורות שלכפות רגליו. אלאור נאה כשהיה. והשנים עשו בו סדר. שערו גזוז בקפידה ולחיו חלקות, חפות מתככים. הבגדים הנאים שלגופו מגוהצים, החולצה במידה הנכונה. אולי זה מגעה של אשה. על השטיח-מקר-לקיר האפור כחול אני מבחינה בשני כתמי קפה מכוערים. אני רושמת לעצמי שאני צריכה להסב את תשומת לבו אליהם, אבל לא עכשיו, אחר כך. שני החלונות הגדולים שבחדר הפנימי סגורים וקולות הרחוב אינם עוברים את ספם. צלונים דקי רפפות בצבע חום בהיר המשוכים עליהם באותו הגובה, כמעט עד סופם, משרים בחדר נינוחות הנעימה גם לי.

אלאור מתיישב בזהירות בכיסא מעץ אורן וגב בד לבן שמזכיר לי כיסא של במאים. הוא מניח את ידיו בחיקו ומזמין אותי במחוות ראש לשבת מולו. אני מתיישבת בכורסה. היא גבוהה-מסעד, נוחה ומזמינה ואני מניחה לעורפי לחוש ברכות של בד הריפוד. בינינו יש שולחן עץ קטן ודק רגליים ועליו מונחים מכשיר הקלטה זעיר וקופסה צבעונית של ממחטות נייר. אני נושכת את לשוני בכוח ומשלבת את זרועותי זו בזו בחוזקה, שלא אפול על צווארו, עד שאני כמחובקת בידי עצמי. אלאור מושיט את ידו לפניו עד שאצבעותיו נוגעות במכשיר ההקלטה. אני מקווה שאין לך התנגדות שאקליט את השיחות בינינו, הוא מבקש את הבנתי ומסביר שהוא חייב לעבוד כך. כשנגמור את הטיפול תוכלי לקבל את הקלטות, אם תרצי.

זה בסדר, כמובן שאני מבינה, אני משיבה לו בקול צלול ונדרכת. אלאור אינו מגיב לקולי. אני זרה לו לגמרי. לעת עתה. הוא מחליק את אצבעו על שורת הלחצנים עד שהוא מגיע ללחצן ההפעלה והוא לוחץ עליו. נקודת אור אדומה נדלקת. הסרט שבקלטת מתחיל במסעו המסתחרר בכיוון ברור, מנועו החרישי נשמע היטב בשתיקה העומדת בינינו. אלאור ממתין בצייטנות שלא היתה בו פעם, האור האדום קורץ אלי ברשעות: נו, תגידי לו כבר משהו. אני נושמת עמוק ואיני אומרת דבר. ספרי לי, בבקשה, מה הסיבה שבגללה באת אלי, מבקש אלאור לבסוף בנימה עדינה תוך שהוא קובע את מבטו מעל ראשי, בנקודה לא-נראית בחלון המוצל. את האמת? אני שואלת. מה שאת רוצה, הוא עונה לי ושמץ של תהייה מצטייר על מצחו, כאן האמת והשקר הם אותו הדבר, לשניהם יש טעם. תגידי מה שעולה בדעתך, אני מקשיב. הוא שותק. החיוך, המאולץ-משהו, שעוטר את פניו להרף-עין בקו דק, נמחק לאטו. אני עוצמת את עיני ושותקת גם כן. עכשיו אנחנו שווים. שתיקתי מתארכת עד שהיא מתרבת בינינו ככלב שכל איבריו אומרים שובע ורק אוזניו נזקפות בדריכות ובציפייה. אז מה להגיד עכשיו. אלאור אינו מאיץ בי. שתיקות ארוכות נוחות לו הרי, מאז ומעולם. אני לוקחת אוויר ופוקחת עיניים. רעד

חינוניות וריכוז, כמי שיודע שאל לו למעול באמוני, עובר לפני, מגשש את דרכי ומפילס לי את הדרך, מפנה בשבילי אבני נגף נחבאות מן השביל שאני מתחילה להלך בו כתינוק, או כסומא, עד שהמילים היוצאות מפי ממלאות את החדר צבעוניות ואוויריות כמו פרפרים או חופן קונפטי, כבדות ואפורות כמו חביות בטון, יפות ומכוערות וכואבות, וכולן שלי. אלאור מקרב אלי בעדינות את קופסת ממתנות הנניר ואני מוציאה ממנה שתיים ורודות ומקנחת בהן את אפי בקול גדול.

לפתע משמיע מכשיר ההקלטה קליק קטן והאור האדום הבוקע ממנו כבה. משהו מתפוגג באחת, ככמקסס שווא. אלאור מושיט את ידו אל המכשיר, מוציא ממנו את הקלטת הזעירה, הופך אותה על צדה, מכניס אותה פנימה ושב ללחוץ על כפתור ההפעלה. הזמן שלנו עוד מעט נגמר, הוא אומר ברכות ואני תוהה איך הוא יודע. אולי לפי אורך הקלטת. פתאום אני אוורת אומץ. עכשיו או לעולם לא. לא אלאור, אני עונה וקולי עמוק, לא צפוי. אני מלאת תודה על השעה הזאת שעומדת להסתיים עכשיו, אבל הזמן שבגללו אני כאן, נגמר כבר לפני הרבה שנים ואני באתי להחזיר אותו קצת לחיים. וכמי שנעורה מערפול רגעי אל הכרה פתאומית בחד-פעמיותו של המעמד אני מתרוממת מן הכיסא, מסיטה את השולחן הקטן בעל רגלי האיילה וגוררת את הכורסה שלי אליו, עד לקרבה של רופא שיניים. הכורסה נענית בחריקה. אני מכבה את הטייפ. אלאור נדרך בכיסאו. איבריו מתקשחים כשהוא זוקף כך את גבו, על פניו מצטייר סימן שאלה של ממש. אני שומעת בדמיוני איך סורק הקולות שבראשו מתחיל לעבוד. כל מה ששיננתי בשבועות האחרונים

שאגיד לו כשאחיל לתעתע בו, פורח עכשיו מראשי במשק כנפיים, כאווזי-בר הנוסקים למסע. אני מקרבת את ראשי לראשו, לוקחת בידי את ידיו, הן חמות ונעימות כאז, מניחה אותן פשוטות על שתי לחיי. כפות ידי סוגרות על ידיו. לא נותנות לו לסגת. מה את עושה, לוחש אלאור וגופו נרתע מעט לאחור, נתקל במסעד הבר של כיסא הבמאי, גבותיו מתרוממות והאישונים השחורים שלו, המטעים כל כך, מתרוצצים בעיניו ימינה ושמאלה, חסרי מבע ולא נשלטים. אני לא מרפה מידיו.

אני רוצה שתראה אותי, אלאור, אני לוחשת לו, וקוראת לו שוב בשמו הפרטי. קצה של חיוך נדלק בזוויות פיו כשאני קוראת לו כך, אל-אור, בניגון פרטי, מלעילי, של פעם. אצבעותי מרפרפות על לחיי. אני משיבה את ידי לחיקי, ידיו נשארות תלויות באוויר נוגעות לא-נוגעות בפני.

אני מכיר אותך? הוא שואל, אך קולו כבר יותר סקרני ומשועשע

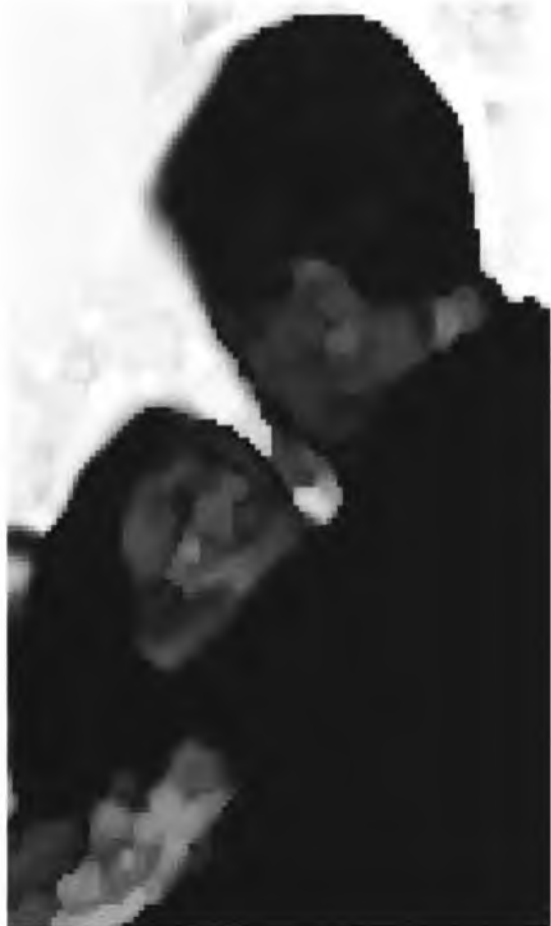
קל עובר בסנטרי כשאני מחפשת בקדחתנות מאיפה להתחיל, מה בעצם להגיד עכשיו. ידי עדיין אוחותות זו בזו בחוזקה כי הן יודעות שהן מתאוות להושיט את עצמן אליו, לאחוז בראשו, להדק אותו אליהן, להסמיך את פני אל פניו עד שיוכל לחוש בבעירה העולה מתוכי, עד שאראה איך מתפתח על פניו התימהון, גלים-גלים, לכדי פליאה גדולה מהולה בשביעות הרצון של מי שמבין פתאום שהוא בעיצומה של מסיבת הפתעה לכבודו.

אבל הגב שלי ממוסמר אל מסעד הכורסה. הידיים במקומן. עדיין אינני מוצאת את האומץ הנחוץ. אני שומעת את עצמי ממרחק. קולי

עולה ויורד במנעד, מתקשח ומתרכך חליפות בדברי. אני מהלכת איתו מעדנות, סחור-סחור, מנדבת פיסות שוליות, לא כואבות, על עצמי, מעשה שמיכת-טלאים שהחורים בה רבים מטלאיה, תערובת של שקרים ואמיתות, דברים נבליים שמסרבים לגעת. אלאור מהנהן מדי פעם בראשו, אך עדיין אינו אומר דבר. אני מציצה בו ומנסה לנחש מה הוא חושב, על פי מראה פניו. אין לדעת. פניו כפני פסל. הוא אינו מביע תמיהות, אינו מבקש להבין דבר לעת עתה, אף אינו מעבד את דברי לתובנה חדשה שיש עמה נחמה, רק מקשיב בפנים חתומות. אני מטה את ראשי באלכסון, מותחת את צווארי, כמו שאני עושה תמיד כשאני מתחילה לצייר. אני מצמצמת את עיני לחרכים צרים, דרכם אני עוברת על תווי פניו כמו בעפרון רך: המשטחים העדינים של רקותיו, ארובות עיניו המיוסרות, החוסם הישר והסנטר המחודד שמסדרים נחישות ונוקשות לכאורה, ובאמת

מסתירים מאחוריהם רוך גדול. אני מציירת לי את קווי המתאר של פיו ומוסיפה גם את החריצים העדינים שלצדי שפתיו שלא היו שם פעם וממשיכה לדבר אליו, משייטת בשני רבדים נוגדים של התבוננות, פנימה והחוצה, עלי ועליו, לקיחה ונתינה כאחד.

הדקות חולפות, אחת לאחת, דרך סדק צר מאד בשעון-חול לא-נראה התלוי בינינו. אני ממשיכה לצייר אותו, מתעלמת מגרגרי החול הצונחים חרישית אל התחתית. המילים ממשיכות ופורחות מפי כמו בלונים צבעוניים וכמו צרעות רעות עד שלבסוף אני חדלה מן הרישום, מניחה את הציור הלא-גמור ואת העיפרון הלא-נראה בחיקי ומצרפת את ידי אל שניהם. אני שבה ופוערת את עיני לגודלן המלא ובכל זאת מיטשטשים תווי פניו של אלאור ואני מפנה את מבטי ממנו פנימה, אלי, וצעד אחר צעד, עקב בצד אגודל, אני מנתבת אותי בעדינות אל תוך ראשי, אל מתחת לעורי ועמוק אל תוך נשמתי. אלאור כמו מרגיש בדלת הנפערת בי לאטה והוא נמלא

ופחות נבוך. השינוי הזה בקולו, השחרור הזה שהוא משחרר, אולי מבלי-דעת, את דריכות גופו, כאילו התעשת במהירות והוא מוכן עכשיו ליטול חלק במשחק המשונה הנכפה עליו, גם אם אין הוא מכיר את כלליו, גם לי לעליצות פתאום. אני משילה מעלי את העמדת הפנים וגם אני מרגישה משוחררת מן המבוכה והחששות שהיו לי כל הדרך לירושלים, והם נעלמים ממני כלא היו. אני חשה, לפחות בדמיוני, בנוכחות החזקה של אלאור הישן והמוכר, חד הלשון ודק האבחנות שהיה בודק את גבולותיו כל הזמן, עד כדי סיכון. תסתכל, אני דוחקת בו, ותיזכר, ואני צוחקת מעומק נשמתי ואני שוב בת עשרים ושתיים וגופותינו העירומים שזורים זה בזה. אנו שוכבים חבוקים בחדר שלו במעונות, בשתי המיטות שחיבר למיטה אחת, שמיכות הצמר הירקרות סבוכות וסתורות וקרן שמש אלכסונית של אחר צהריים סתווי מאירה את רגלו השמאלית מן המותן, לכל אורכה, כאילו היא עושה תרגיל

זוקפת בשבילו ומשם הן חומקות אל צווארי. לפתע נדלקים גם בנחירי שפע הריחות העולים משנינו, מתערבבים אלה באלה: אפטר-שייב מתקתק וסבון בניחוח פרחים, רמזי זיעה וריח פה קל, דיאודורנט בריח מנטה ששייריו דבוקים אל חולצתו מצד בתי השחי, והבושם שלי, לזי קלייבורן, שפרודותיו המתפרקות ממלאות פתאום את האוויר במתיקותן.

אלאור עוצר את ידיו במפתח חולצתי ומשיב אותן לתחמו. הוא פוקק את העיניים ומניד בראשו באטיות. פניו מצוירות עדיין כתשבץ לא תפור. אני כל כך מצטער, הוא מושך בכתפיו במבוכה, אני לא יודע מי את. הוא שותק רגע לפני שהוא קובע את הברור מאליו: אני מניח שלא באמת באת לקבל טיפול. אולי בכל זאת תגידי לי מי את? אני לא מצליח להיזכר. בתהליך ההיזכרות כואב הראש כאב פיזי ממשי, אני יודעת. והסקרנות הורגת אותו.

אני נאבקת ברגשות היוצאים ממחפורותיהם וצבעי קרב על פניהם, נתלית באשם הימים הרבים שחלפו מאז רקד איתי אלאור כפי שלא רקד איתי איש רואה מעולם. אתה לא זוכר אותי, אני תוהה ויש יותר מַפְלִיאָה בקולי שמעמיק ומאפיל, אבל אתה בטח זוכר את עצמך, איזה עיוור משוגע היית פעם. אתה עוד כזה? כשאיבגי והאחרים היו הולכים בגבעת-רם בזהירות, עם מקל או עם רטריוור, אתה היית הולך להרצאות לבד, ועוד הולך יחף, בקיץ ובחורף. שביעות לא הבנתי למה אתה לא מסתכל עלי בחזרה כשהלכת בשביל אל המנוזה. בחזרה יפה תוקעת בך מבטים ואתה מתעלם. גם היום צריך להתקרב עד האף שלך כדי לראות שהעיניים השחורות והיפות שלך הן רק מסך אפל. אני לא הייתי היחידה שטעתה וחשבה שמדובר ביהירות או בהתנשאות. עכשיו אתה מתחיל לחייך. אז אולי אתה נזכר עכשיו גם בטיולים שעשינו בוואדי שבין מעונות האֶלֶף וגבעת מרדכי ובין מוזיאון ישראל ועמק המצלבה? או את הפעם ההיא שסחבתי אותך במעלה הדרך עד למוזיאון והראיתי לך את מיטב

בדישום טוֹרְסוּ מזווית מעניינת; עד שבשרו מלוטף כולו במכחול האור ורואים בכירור ובחדות כל שערה ולו הקטנה ביותר, וכל שקערורית בבשר וכל צלקת בעור. תכניס גם את הרגל השנייה לשמש אני צוחקת אליו, אתה משתוף רק בצד אחד. מה פתאום משתוף? הוא שואל ואני משיבה לו, מה, אתה באמת לא מרגיש שיש קרן שמש נפלאה על הרגל השמאלית שלך? תראי לי, הוא אומר, ואני מעבירה את ידי הפשוטה באטיות לאורך רגלו מכיוון כף הרגל ועד למפשעתו, הנה תראה, כן, עכשיו אני מרגיש, והוא מתהפך על בטני ושוכב איתי שוב.

אני מכיר אותך? שב אלאור ושואל בהיסוס ואוסף אותי אליו חזרה מחדרו הישן, תסתכל יותר טוב! אני משיבה בנחישות שממנה הוא מבין שעד שלא ירים את הכפפה שזרקתי לפתחו, לא אלך מכאן. אני שבה ומושיטה לו את פני, תתחיל מן ההתחלה. לאט לאט מעביר אלאור את אצבעותיו על שערי הקצר. מגעו מהסס. פעם השיער שלי היה ארוך, עד מעבר לכתפיים, אני מנסה להזכיר לו. לרגע אני מצטערת על כל העניין, אבל עכשיו כבר מאוחר, כריות אצבעותיו יורדות לחקור את פני, איבר אחר איבר. הוא זוחל על מצחי בעשר אצבעות, אחר כך הוא מפצל את ידיו ומחליק אותן על רקותי, מימין ומשמאל, בתנועות מקבילות. כשהוא בוחן אותי כך קורנת ממנו הקשבה גדולה. עיניו עצומות. אין הוא זקוק להן. אט אט יורדות אצבעותיו מן העפעפיים אל האף ואל הלחיים והשפתיים ואני חשה בנועם המגע המרפרף על עורי. מגע בשרו בבשרי כמגע גופו של חילוון שלא אצה לו הדרך, אחר כך ככנפי רפרף מתחבט, נעים ומדגדג. אני מעבירה לשון על השפתיים. לשוני פוגשת באצבעו החומקת ממני מטה אל הסנטר. האצבעות של אלאור נעשות והירות יותר אך אין הן חדלות מן המסע והן ממשיכות וקוראות אותי כאילו אני דף מספר כתוב ברייל, יורדות בחקרנות במורד הסנטר שאני

שלי, כל כך הרבה פעמים שמעת אותו ממרחק לחישה, אוראל, לא ייתכן ש- -.

די. די. אלאור שם אצבע ארוכה על שפתי וצר בשפתיו את שמי. הוא שב ומקרב אלי את כיסאו שהרחיק ממני בבלי-דעת כשהנחתי את ידיו על פני בלי אזהרה. הפיתוי להניח את ראשי על כתפו גדול מנשוא. במקום זה אני שואלת אותו כמה ילדים יש לך? שלושה. ולך? אחד. את עובדת היותי גרושה כבר כמה שנים, אינני מספרת לו. אני מתבוננת בעיניו המזוגגות עדויות הריסים השחורים, ובת-דמותי המשתקפת בהן, מוארת קלושות באור החלונות שמשוכים עליהם הצלונים דקי הרפפות, מזכירה לי את המראָה בציור אחד מפורסם ויפה של נרמֶר. משהו מתפצח בי בקול דק כאגד זרדים נדרסים בקרחת יער ועצבות נובטת בי: אי אפשר לגשר על גַהר הימים הרבים. לכל היותר נתבשם בהם מעט, נינשא הרחק מכאן ומעכשיו, נעלה מעליות-הגג שבראשנו תמונות מאובקות ונרדה בזהירות לשונות דבש שמתיקותו תתמוסס כבר כשאשב באוטובוס וירושלים בגבי. ובלי ששאלתי-ממש מתרבת בי התשובה: איך יכול אוראל לראות אותי, פני שונו עם השנים ומפני הנערה בת העשרים ושתיים שעוד מתדפקת בי לא נותרו סימנים שניתן למששם בידיים. אני אשה אחרת, בחוץ וגם בפנים. ואחרי שאסגור אחרי את דלתו, יעלה באפי ריח פרחי היסמין שבעציץ המבואה, רגלי יָרדו במדרגות האבן, ידי במעקה הברזל ולא אראה עוד את אוראל.

בתנועה פתאומית, כמי שהגיע להחלטה פזיזה, אוראל קם וקד קידה קונדסית, מה דעתך שנתקוד קצת? מזמן לא רקדתי איתך. בתור מוסיקת רקע, הוא צוחק, אני יכול להשמיע לך את כל מה שהקלטתי בשעה האחרונה - - , אבל קודם, הוא מרצין ומרים אלי את ידיו, קודם תני לי להסתכל עלייך שוב.

הציורים, פיקאסו, קנדינסקי, דושמפ, אחר כך באולם השני ארדון, לביא, מאירוביץ, והסתתי אותך להתקרב ולמשש את הצבעים, עד שהשומר הבחין בנו וצעק עלינו שאסור לגעת וזרק אותנו החוצה. אתה זוכר איך טיפסנו על הטרוסות בוואדי מי-נפתות, אלוהים יודע מה חיפשנו שם באמצע היום בחום הלוהט, טיפסת כמו משוגע וסחבת אותי איתך כאילו אני העיוורת, עד שכמעט הפלת אותי לתוך באר עמוקה. זאת היתה הפעם היחידה שראיתי אותך חסר אונים, מת מפתח בגלל שאתה לא רואה, בניגוד לכל הפעמים שבהן בדקת כמה רחוק אתה יכול ללכת בלי עיניים, ולא משנה מה המחיר, אבל בפעם ההיא פחדת באמת. מתחיל להיזכר? בטח שאתה זוכר. וכשהיינו יורדים ברחוב בן-יהודה לבית הקפה ההוא, הפינתי, על יד כיכר ציון, פרח לי שמו מהזיכרון, אלאור אומר לי את שמו, כן, נכון, תמיד התעקשת להחזיק אותי רק באצבע הקטנה, כדי שחלילה לא יחשבו שאני באמת עוזרת לך לא להיתקל בפנסי הרחוב. ואתה זוכר איך היינו שרועים בחדר שלך, ראשך בחיקי ואני הייתי קוראת לך בסבלנות, דף אחרי דף, את מיכאל שלי? אתה זוכר איך היית גורר אותי אחרריך למועדון האָלף ורוקד איתי רוקנרול ברעש הנורא? כל זוגות הרוקדים היו זזים אחורה עד שהיה נוצר מעגל גדול והרחבה היתה כולה של שנינו וכולם היו מוחאים לנו כפיים, לא כי היית סטודנט עיוור שצריך לעודד, אלא בגלל שהיית רוקד איתי כמכושף, איש לא ידע לרקוד כמונו, וכולם הסתכלו בנו בהתפעלות. אני כל כך גאה שזו הייתי אני - - - וכבר ידעתי שהוא זוכר הכול, שקורות הימים הרחוקים ההם שבות אליו כמו בסרט הנגלל לאחור, כמו ששבו אלי כשראיתי את שמו חתום על המאמר ההוא. המשכתי להזכיר לו נשכחות, הוגה את המילים מול פניו הקרובות, שבויה בזיכרונות, כמוהו, והרי בגללם באתי. ואני זוכרת, אלאור, איך בחדר שלך הידיים שלך היו הופכות לעיניים, איתך איבר גופי את הבושה, מעולם לא בחנו אותי כל כך מקרוב, איבר אחר איבר והקול

כותבים עם הטובים

Partner of the European Network of Creative Writing Programs **ביה"ס לאמנות היצירה הספרותית - הליקון**

סדנאות והרצאות קיץ בבית הליקון החדש רח' נחלת בנימין 73 (פינת לילינבלום) ת"א

■ על שירה עירונית כאן ובעולם

עם המשורר והמתרגם **רפי וייכרט** | ב' 19:30-21:00

■ השירה בישראל: סצנות מודוסים וקטגוריות לדיון

עם המשוררת פרופ' **חביבה פדיה** | יום ד' 18:00-21:00

■ על חדרי העבודה של המשוררים הסופים

עם המשורר והסופר **בני שבילי** | יום ב' 18:00-21:00

הלימודים בסדנאות בקבוצות קטנות | מספר המקומות מוגבל

■ שירה ופרוזה עם יקיר בן משה ועינת יקיר

מתחילים יום א' 18:00-19:30 | מתקדמים יום א' 20:00-22:00

■ הרצאות וסדנאות נושא:

■ בין חיות לאלים - על התפקיד המעצב של המיתוס

עם המשוררת **שרון אס** | יום ד' 19:30-21:00

■ הצצה לשולחן העבודה של המתרגם

עם המתרגם ד"ר **עמינדב זיקמן** | יום ב' 19:30-21:00

10% הנחה לסטודנטים, חיילים ומנויי הליקון

הזכות לשינויים שמורה

להגשת מועמדות: שלח/י 4 שירים או סיפור קצר - בהתאם לכיתה המבוקשת

אל: ביה"ס לאמנות היצירה הספרותית - הליקון / לימודי חוץ, ת"ד 6056 תל אביב 61060